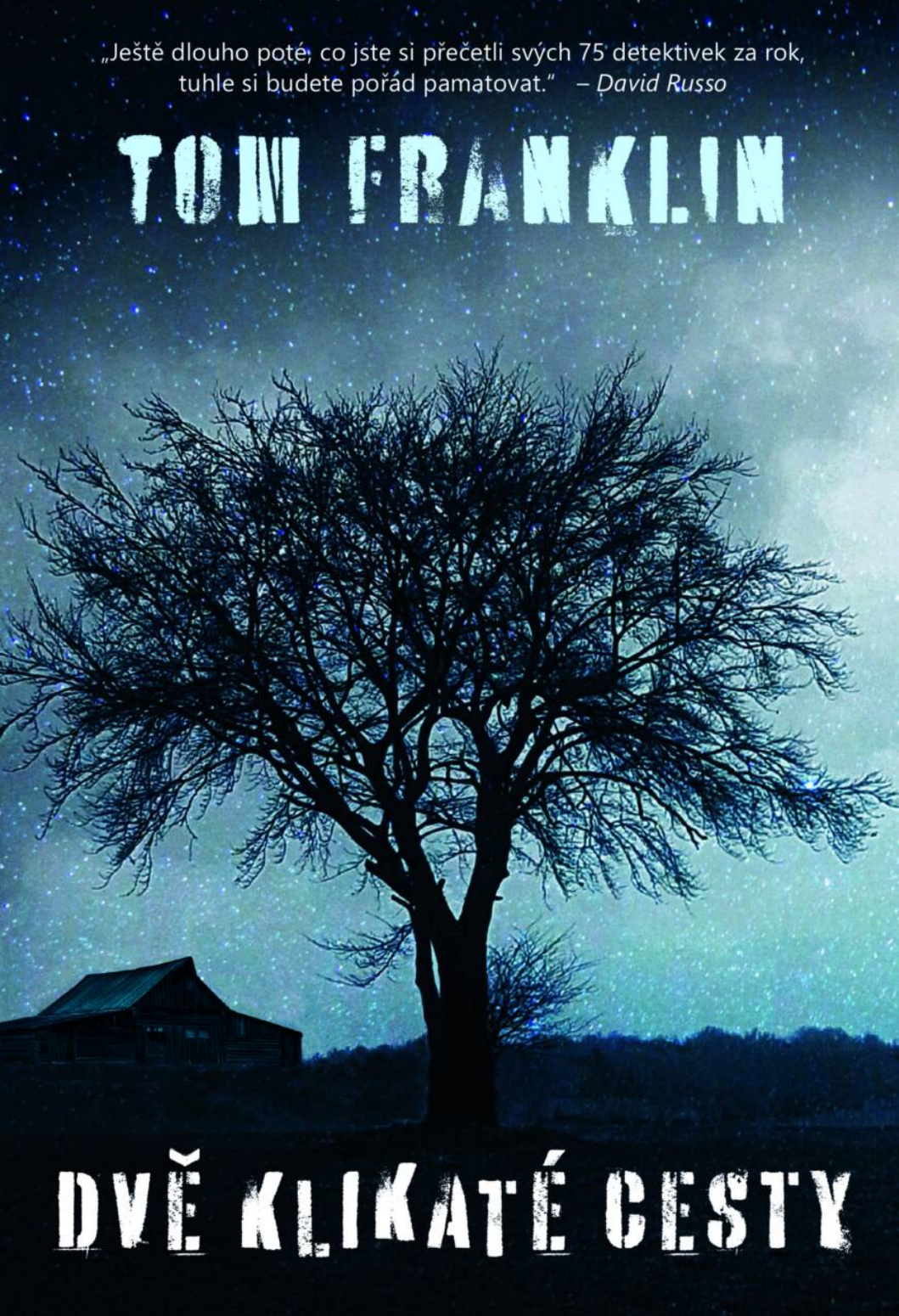
„Ještě dlouho poté, co jste si přečetli svých 75 detektivek za rok, tuhle si budete pořád pamatovat." – *David Russo*

TOM FRANKLIN

DVĚ KLIKATÉ CESTY

Ukázka elektronické knihy

TOM FRANKLIN

DVĚ KLIKATÉ CESTY

TOM FRANKLIN

DVĚ KLIKATÉ CESTY

Přeložil David Petrů

ARGO

Czech edition © ARGO, 2022
Crooked Letter, Crooked Letter
Copyright © 2010 by Tom Franklin
Translation © David Petrů, 2022

ISBN 978-80-257-3772-9 (váz.)
ISBN 978-80-257-3896-2 (e-kniha)

Ukázka elektronické knihy

Jeffu Franklinovi
a
na památku
milované
Julie Fennelly Trudové

M, I, klikatá cesta, klikatá cesta,
I, klikatá cesta, klikatá cesta,
I, hrbáček, hrbáček, I.

– *Jak se jižanské děti učí hláskovat Mississippi*

» JEDNA

Osmého večera ode dne, kdy začali pohřešovat tu Rutherfordovic holku, číhala na Larryho Otta doma po příchodu z práce schovaná zrůda.

Na většině jihovýchodu USA byly v noci předtím bouřky, ve zprávách samá přívalová povodeň, stromy zlámané vejpůl a záběry zprohýbaných mobilheimů. Larry, svobodný, jednačtyřicetiletý běloch, bydlel o samotě na mississippském venkově v domku po rodičích, který teď sice patřil jemu, ale Larry si na to pořád ne a ne zvyknout. Choval se v něm spíš jako správce, staral se, aby se v pokojích neusazoval prach, odpovídal na dopisy a platil účty, ve stanovený čas zapínal televizi, usmíval se společně s nahraným smíchem obecenstva a k pořadům, které mu televizní stanice servírovaly, jedl něco z KFC nebo z McDonalda, potom se usadil na verandě a díval se, jak se z korun stromů za loukou vytrácí sluneční světlo a na krajinu se snáší večer, pokaždé jiný, pokaždé stejný.

Byl začátek září. Ráno stál na verandě, už s prvními krůpějemi potu na čele, a s hrnkem kafe v ruce si prohlížel třpytící se zahradu, blátivou příjezdovou cestu, plot z ostnatého drátu, za ním mokrou louku řídce porostlou bodláky, zlatobýlem, modrou šalvějí a úplně vzadu na kraji lesa zimolezem. K nejbližšímu sousedovi to bylo kilometr daleko a další kilometr do krámku na křižovatce, už léta zavřeného.

Ukázka elektronické knihy

Z okapu nad verandou viselo několik kapradin, v jedné byla jako pohozená loutka zapletená mámina zahradní zvonkohra. Postavil kafe na zábradlí a šel tenké trubičky zvonkohry z listů vymotat.

Za domem odtlačil do stran vrata stodoly – obě křídla měla dole připevněná kolečka ze sekačky. Došel k traktoru, z komínu sundal začazenou konzervu od sardinek, pověsil ji na její hřebík ve zdi a vyšplhal do kabiny. Z kovového sedadla sešlápl jednou nohou spojku, druhou brzdu, vyřadil ve starém stroji rychlost a otočil klíčkem. Traktor, stejně jako všechno ostatní, patříval jeho tátovi, byl to Ford model 8-N, blatníky a oblou kapotu měl natřené na šedo, ale motor a kabinu sytě červené jako hasičské auto. Ten červený motor teď naskočil, Larry ho několikrát vytúroval a vzduch kolem hlavy mu zmodral cáry příjemného kouře. Zvedl zadní hydraulické rameno, vycouval ven, a když se pak rozjel dopředu, nadskakoval u toho na sedadle, jak se velká kola, obě zatížená šedesáti litry vody, valila po zemi. Ford si razil cestu vysokou trávou a býlím a plašil čmeláky, motýly, urousané luční koníky a vážky, kterým máma říkávala „hadí hlavy". Traktor vrhal dlouhý stín až k protějšímu plotu a Larry zatočil a pustil se dokola kolem louky: ptačí zob, zastřižený podle ostnatého drátu, vysoké a bujné stromy, na jižním konci ještě stín, rosa a chládek. Od března do července sekal louku dvakrát za měsíc, ale když se ukázalo podzimní kvítí, nechal ho růst. V září tudy prolétali tažní kolibříci, vznášeli se kolem modrých šalvějí, které si zřejmě oblíbili, a odháněli jeden druhého od květů.

U ohrady pro slepice zařadil zpátečku, zacouval až k ní a upevnil tažnou vidlici. Podíval se na nebe a zavrtěl hlavou. Nad vzdálenými stromy se hromadily další mraky a ve vzduchu byl cítit déšť. V komoře nabral lopatkou krmivo a zrní do umělohmotného kanystru s rozšířeným otvorem. Z hnědých granulí

a žlutého, prašného zrní stoupal matný zemitý pach. Přidal i trochu gritu, drcené kamínky, aby se slepicím lépe zažívalo. Původní ohrada, kterou táta kdysi dávno postavil jako dárek ke Dni matek, se táhla ve vzdálenosti asi pěti metrů podél levé zdi stodoly a uvnitř k ní patřila místnost, kterou táta předělal na kurník. Nová ohrada byla jiná. Larry měl vždycky výčitky, že nechává slepice trávit celý život na jednom a tom samém kousku zahrady, kde je za sucha jen vyprahlá hlína a za mokra samé bláto, když přitom na té dvouhektarové louce kolem domu roste tolik býlí a slétá se na ni tolik hmyzu – jaká škoda, že na ní slepice nemůžou hodovat! Zkusil tu dvě jen tak vypustit, jako experiment, doufal, že se budou držet poblíž domu a na noc se vrátí do stodoly, ale jedna se hned pustila k lesu, protáhla se pod plotem a už ji nikdy nikdo nespatřil. Druhou krátce nato ulovil rys. Nechal si to projít hlavou a nakonec dal dohromady plán. O jednom letním víkendu stloukl pojízdnou, vespod otevřenou, po hlavu vysokou klec, na zadní straně opatřenou kolečky ze sekačky. Rozebral tátovu ohradu a upravil klec tak, aby přesně pasovala na dvířka kurníku, takže když teď slepice vylezly ven, ocitly se přímo v kleci. Každé ráno zavřel slepice do klece, a pokud to počasí umožňovalo, odtáhl ji traktorem na louku, pokaždé na jiný kus trávníku, aby slepice měly čerstvou potravu – hmyz, rostliny – a aby slepičince trávu neničily, ale hnojily ji. Slepicím se to rozhodně líbilo a žloutky jejich vajíček teď byly mnohem žlutější a chutnější.

Vyšel ven s krmivem. Nad nejsevernějšími stromy se jako hrozivá hora tyčila bouřková mračna a začínal se sbírat vítr. Zvonkohru bylo z verandy slyšet až sem. Radši je nechám doma, pomyslel si, vrátil se dovnitř, otočil dřevěnou petlicí a vstoupil do kurníku vyplněného pachem slepičinců a teplého prachu. Zavřel za sebou dveře a kolem bot se mu usadila drobná pírka. Čtyři

z ostražitých hnědých slepic dnes seděly v překližkových krabicích, zavrtané hluboko v borovém jehličí.

„Dobré ráno, dámy," pozdravil je a pustil kohoutek nad starou pneumatikou, rozříznutou uprostřed jako donut naplocho rozkrojený vejpůl. Zatímco se plnila vodou, protáhl se dvířky ven do klece a slepice, které právě neseděly na vejcích, následovaly v jeho stopách. Za pletivem naprázdno bafal traktor. Larry vysypal krmivo z kanystru a chvíli sledoval, jak slepice zobají, jak u toho mezi kropenatými slepičinci a mokrým peřím robotицky trhají hlavou, kvokají, škrábou se a pokyvují krkem nahoru a dolů. Protáhl se dvířky zpátky do kurníku, odehnal slepice z krabic, posbíral hnědá vejce, flekatá od výkalů, a uložil je do kbelíku. „Přeju krásný den, dámy," řekl slepicím, cestou ven zavřel kohoutek, potom zajistil dveře a pověsil kanystr na hřebík. „Snad se ven dostaneme zítra."

Po návratu domů se vysmrkal, v koupelně na chodbě si umyl ruce a před zrcadlem se oholil. Když oklepal břitvu o okraj umyvadla, kolem odtoku napadal poprašek krátkých štětin, většinou už spíš šedivých než černých, a jeho napadlo, že kdyby se přestal holit, měl by podobný plnovous, jaký si před třiceti, pětatřiceti lety nechával během lovecké sezony narůst táta. Jako kluk míval Larry baculaté tváře, ale teď byl v obličeji štíhlý, vlasy měl krátké, ale nerovnoměrné, protože si je stříhal sám; začal s tím už předtím, než máma odešla do River Acres, pečovatelského domova u řeky, kde byli prakticky samí černoši, jak mezi pečovateli, tak mezi opečovávanými. Byl by ji rád umístil jinam, ale nic lepšího si nemohl dovolit. Nacákal si na obličej teplou vodu a žínkou otřel svůj odraz v zamlženém zrcadle.

Tak tady je: pan automechanik, alespoň teoreticky. Vlastnil servis se stáním pro dvě auta na Route 11, v severním směru, v budově z drolících se bílých betonových tvárnic, se zeleným

ozdobným lemem. Jezdil v tátově červeném pickupu z počátku sedmdesátých let, v autě přes třicet let starém, s pouhými devadesáti tisíci najetými kilometry, s původním šestiválcem a kromě předního skla a světel s většinou dílů, se kterými vyjelo z továrny. Mělo stupačky a vzadu bednu na nářadí se všemi francouzskými, nástrčkovými a ráčnovými klíči pro případ, že by musel za někým vyrazit do terénu. V zadním okně byl stojan na pušky, kde přechovával deštník – od 11. září se střelné zbraně takhle vystavovat nesměly. Ale Larry kvůli své minulosti neměl povolení vlastnit zbraň ani předtím.

Ve svém pokoji, zavaleném paperbacky, si nasadil vojenskou čepici, potom si oblékl khaki kalhoty a stejně barevnou košili, v tomhle ročním období s krátkými rukávy, s oválnou jmenovkou LARRY na kapse. Boty měl černé s vyztuženou špičkou, jako nosil táta, taky automechanik. Usmažil si dvacet deka slaniny, v omastku si umíchal čerstvě sebraná vejce, otevřel si colu a k jídlu si pustil zprávy. Tu Rutherfordovic holku ještě nenašli. Jedenáct kluků zabitých v Bagdádu. Výsledky středoškolské fotbalové ligy.

Odpojil mobil od nabíječky, žádné hovory, potom si ho zastrčil do přední kapsy kalhot, sebral knížku, kterou měl právě rozečtenou, zamkl za sebou dveře, opatrně sešel po mokrých schodech a přečvachtal přes trávník k autu. Nasedl, nastartoval, zacouval, a když se rozjížděl od domu, na přední sklo už pleskaly dešťové kapky. Na konci dlouhé příjezdové cesty zastavil u potlučené černé poštovní schránky, která se na sloupku nakláněla ke straně a dávno byla bez dvířek i bez červené vlaječky. Stáhl okno a strčil ruku do schránky. Balíček. Vyndal ho, byl z jednoho knižního klubu. Několik katalogů. Účet za telefon. Hodil poštu na vedlejší sedadlo, zařadil rychlost a vyjel na silnici. Brzy bude u servisu, vyroluje vrata garáže, vytáhne ven popelnici, otevře velké zadní dveře a postaví do nich větrák, aby

uvnitř rozproudil vzduch. Chvíli zůstane stát před vraty vedle benzinových čerpacích stojanů, bude vyhlížet auta a doufat, že třeba některý z těch Mexikánů z motelu naproti bude potřebovat seštelovat brzdy nebo něco takového. Potom zaleze dovnitř do kanceláře, zajistí dveře, aby se nezavíraly, přetočí cedulku ze ZAVŘENO na OTEVŘENO, z automatu v rohu si vezme colu a otvírákem odcvakne víčko. Usadí se za stůl, odkud je oknem výhled na silnici: jedno až dvě auta za půl hodiny. Otevře dolní šuplík na levé straně, položí si na něj nohy a roztrhá obal balíčku, aby se podíval, které z „knih měsíce" mu přišly.

Jenže o čtyři hodiny později byl na cestě zpátky domů. Máma mu volala na mobil. Má dobrý den, a jestli prý by jí nepřivezl oběd.

„Dobře," souhlasil.

Kromě oběda chtěl koupit ještě fotoalbum – jedna ošetřovatelka, ta hezká, mu řekla, že fotky jí pomáhají osvěžovat paměť, a díky tomu bývá víc při smyslech, déle. Když sebou hodí, stihne koupit album, zastavit se v Kentucky Fried Chicken a dorazit tam ještě před dvanáctou.

Jel rychle, což nebylo nejmoudřejší. Místní policajti znali jeho auto a bedlivě ho sledovali, často parkovali u železničního přejezdu, kudy denně jezdil. Míval málo návštěv, jen občas partičku teenagerů, kteří se mu o půlnoci otočili s autem před barákem a s povykováním kolem poházeli pár láhví od piva nebo petard. A samozřejmě Wallace Stringfellowa, což byl jeho jediný přítel. Navíc k němu čas od času zavítal na návštěvu Roy French, hlavní vyšetřovatel Geraldova okresu, a vždycky ho pořádně vynervoval soudním příkazem k domovní prohlídce. „Mějte pochopení," říkal mu pokaždé French a poklepal mu tím lejstrem na prsa, „musím prověřit všechny možnosti. Vy jste pro nás takzvaná zájmová

osoba.“ Larry vždy jen přikývl, na příkaz k prohlídce se ani nepodíval a ustoupil stranou, aby French mohl vejít. Potom se usadil na verandě a čekal, až vyšetřovatel prohledá všechny šuplíky v pokojích, prádelnu vedle kuchyně, šatníky a půdu, až si na všech čtyřech posvítí baterkou pod dům, proleze stodolu a vyplaší tam slepice. „Mějte pochopení,“ zopakoval obvykle French na odchodu.

A Larry ho měl. Kdyby pohřešoval dceru, taky by se sem přišel podívat. Šel by se podívat úplně všude. Věděl, že nejhorší ze všeho musí být to čekání, ta bezmoc, zatímco vaše holka bloudí někde po lesích, sedí svázaná u někoho ve skříni nebo visí z trámu za vlastní červenou podprsenku.

Samozřejmě měl pochopení.

Zastavil před domem, vystoupil a dveře auta nechal otevřené. Nikdy se v autě nepásal; jeho rodiče se taky nikdy nepásali. Vyběhl po schodech, otevřel rám se sítí proti hmyzu, zapřel ho nohou, dokud nevylovil klíč, potom odemkl, vstoupil do pokoje a všiml si na stole otevřené krabice od bot.

Polil ho studený pot. Otočil se a uviděl ten zrůdný obličej – samozřejmě hned poznal, že je to maska, kterou má doma už od dětství, maska, kterou máma nesnášela a táta se jí posmíval, šedivý zombík s krvavými šrámy, chomáči vlasů a plastovým okem, které viselo z důlku na krvavých špagátcích. Člověk, který ji teď měl nasazenou, ji zřejmě objevil schovanou v Larryho skříni, kde ji French nikdy nenašel.

„Co –“ začal Larry.

Muž v masce ho pronikavým hlasem hned uťal. „Všichni víme, cos udělal.“ Pozvedl revolver.

Larry otevřel dlaně a začal pomalu couvat, jenže muž s revolverem se k němu blížil. „Počkejte,“ hlesl Larry.

Ale k tomu, že s únosem té Rutherfordovic holky minulý týden ani s únosem Cindy Walkerové před pětadvaceti lety neměl

Ukázka elektronické knihy

nic společného, se už nedostal, protože muž přistoupil ještě blíž, zabodl mu hlaveň do prsou a Larry na okamžik v tom zrůdném obličeji spatřil lidské oči. Připadaly mu povědomé. Potom se ozval výstřel.

Když otevřel oči, ležel na podlaze tváří ke stropu. V uších mu zvonilo. Břicho pod košilí se mu chvělo a měl prokousnutý ret. Otočil hlavu a uviděl zombíka opřeného o zeď u dveří; připadal mu menší než předtím a viditelně lapal po dechu. Měl natažené bílé bavlněné zahradnické rukavice a třásly se mu ruce, jak ta s revolverem, tak ta prázdná.

„Chcípni," zaskřehotal.

Larry necítil bolest, jenom krev. Srdce mu bilo jako o závod a vytlačovalo jí ven víc a víc, sytě červenou krev z plic, a on cítil její pach. Něco se tu pálí. Nemohl pohnout levou paží, ale pravou dlaň si položil na hrudník, cítil, jak klesá a stoupá, jak mu krev zurčí mezi prsty a stéká pod košilí po žebrech. Na jazyku měl pachuť mědi. Byla mu zima, byl ospalý a měl žízeň. Vybavila se mu máma. Táta. Cindy Walkerová tam v lese.

Muž opřený o zeď klesl do dřepu, pozoroval ho skrz masku, oči v otvorech se mu leskly a Larry měl zvláštní nutkání mu odpustit, protože zrůdy se nikdy nedočkají porozumění. Muž si přendal revolver z pravé ruky do levé a dotkl se odporné masky, jako kdyby zapomněl, že ji má nasazenou. Zanechal na šedé tváři další červenou šmouhu, skutečnou mezi namalovanými. Na sobě měl staré modré džíny, na kolenou roztřepené, a ponožky přetažené přes boty. Rukáv košile mu zdobil cákanec sytě rudé krve.

Larry měl hlavu plnou chřestýšího ševelení a uslyšel, jak sám něco šeptá, ale znělo to jako ticho.

Ukázka elektronické knihy